Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2018 m. gruodžio 12 d.*

„Europos Sąjungos prekių ženklas – Registracijos panaikinimo procedūra – Europos Sąjungos kolektyvinis vaizdinis prekių ženklas, vaizduojantis apskritimą su dviem rodyklėmis – Prekių ženklo naudojimas iš tikrųjų – Dalinis registracijos panaikinimas – Dalinio registracijos panaikinimo paskelbimas – Reglamento (EB) Nr. 207/2009 15 straipsnio 1 dalis (dabar – Reglamento (ES) 2017/1001 18 straipsnio 1 dalis) – Reglamento (EB) Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punktas (dabar – Reglamento (ES) 2017/1001 58 straipsnio 1 dalies a punktas) – Reglamento (EB) Nr. 2868/95 22 taisyklės 4 dalis (dabar – Deleguotojo reglamento (ES) 2018/625 10 straipsnio 4 dalis) – Prekių ženklo pateikimas ant pakuočių – Atitinkamos visuomenės suvokimas“

Byloje T-253/17

Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland GmbH, įsteigta Kelne (Vokietija), atstovaujama advokatų P. Goldenbaum, I. Rohr ir N. Ebbecke,

ieškovė,

prieš

Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybą (EUIPO), atstovaujamą D. Hanf,

atsakovę,

kita procedūros EUIPO apeliacinėje taryboje šalis:

Halston Properties, s.r.o., įsteigta Bratislavoje (Slovakija),

dėl ieškinio, pareikšto dėl 2017 m. vasario 20 d. EUIPO penktosios apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 1357/2015-5), susijusio su registracijos panaikinimo procedūra tarp *Halston Properties* ir *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland*,

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas H. Kanninen, teisėjai J. Schwarcz ir C. Iliopoulos (pranešėjas),

posėdžio sekretorė R. Ūkelytė, administratorė,

susipažinęs su ieškiniu, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2017 m. balandžio 28 d.,

susipažinęs su atsakymu į ieškinį, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2017 m. liepos 21 d.,

įvykus 2018 m. birželio 12 d. posėdžiui,

* Proceso kalba: vokiečių.

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 1996 m. birželio 12 d. ieškovė *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland GmbH* pateikė Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybai (EUIPO) paraišką įregistruoti Europos Sąjungos kolektyvinį prekių ženklą pagal iš dalies pakeistą 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146) (pakeistas 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 207/2009 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 78, 2009, p. 1) su pakeitimais; pastarasis reglamentas pakeistas 2017 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) 2017/1001 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 154, 2017, p. 1)).

2 Kolektyvinis prekių ženklas, kurį buvo prašoma įregistruoti (toliau – ginčijamas prekių ženklas), yra šis vaizdinis žymuo:

3 Prekės ir paslaugos, kurioms buvo prašoma registracijos, priklauso peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 1–35, 39, 40 ir 42 klasėms ir pagal kiekvieną iš jų atitinka tokį aprašymą:

– 1 klasė: „Chemijos produktai pramonės, mokslo ir fotografijos, taip pat žemės ūkio, sodininkystės ir miškininkystės reikmėms; neapdirbtos sintetinės dervos ir plastikai; trąšos; ugnies gesinimo mišiniai; metalų grūdinimo ir litavimo preparatai; maisto produktų konservavimui skirtos cheminės medžiagos; rauginės medžiagos; klijai pramonės reikmėms“;

– 2 klasė: „Dažai, politūros, lakai; medžiagos, apsaugančios nuo korozijos ir medžio gedimo; dažomosios medžiagos; kandikai; neapdorotos natūralios dervos; metalų folijos ir milteliai dažytojams, dekoratoriams, spaustuvininkams ir dailininkams“;

– 3 klasė: „Balinimo preparatai ir kitos skalbimo medžiagos; valymo, poliravimo, šveitimo ir švitrinamojo apdirbimo preparatai; muilas; parfumerija, eteriniai aliejai, kosmetika, plaukų losjonai; dantų milteliai ir pastos“;

– 4 klasė: „Techniniai aliejai ir riebalai; tepalai; dulkių sugeriamieji, drėkinamieji ir rišamieji mišiniai; degalai (tarp jų variklių benzinas) ir apšvietimo medžiagos; žvakės ir dagčiai“;

– 5 klasė: „Farmacijos, veterinarijos ir sanitariniai preparatai; dietinės medžiagos medicinos reikmėms, maistas kūdikiams; pleistrai, tvarstomosios medžiagos; dantų plombavimo medžiagos, dantų vaškas; dezinfekavimo preparatai; kenksmingų gyvūnų naikinimo preparatai; fungicidai, herbicidai“;

– 6 klasė: „Netaurieji metalai ir jų lydiniai; metalinės statybinės medžiagos; kilnojamosios metalinės konstrukcijos; metalinės medžiagos geležinkeliams; ne elektros metaliniai kabeliai ir laidai; metaliniai dirbiniai ir papuošalai; metaliniai vamzdžiai; seifai; metaliniai gaminiai, priskirti prie 6 klasės; rūdos“;

– 7 klasė: „Metalų, medienos, popieriaus, tekstilės, plastiko ar statybos apdirbimo mašinos; mašinos ir elektros prietaisai namams ir biurui, priskirti 7 klasei; metalo apdirbimo staklės; varikliai (išskyrus antžeminių transporto priemonių); mašinų sankabų ir pavarų komponentai (išskyrus antžeminių transporto priemonių); žemės ūkio įrankiai, priskirtos prie šios klasės; perėtuvai (inkubatoriai)“;

– 8 klasė: „Rankiniai įrankiai; namų ir sodo rankiniai aparatai taip pat metalo, medienos, popieriaus, tekstilės, plastiko ir statybos medžiagos, priskiriamos 8 klasei; peiliai, šakutės ir šaukštai; ginklai, nešiojami prie diržo (išskyrus šaunamuosius); skustuvai“;

– 9 klasė: „Moksliniai, navigaciniai, geodeziniai, elektriniai, fotografiniai, kinematografiniai, optiniai, svėrimo, matavimo, signalizacijos, tikrinimo (priežiūros), gelbėjimo ir mokymosi aparatai bei instrumentai; elektroniniai aparatai ir instrumentai, priskirti šiai klasei; garso ar vaizdo įrašymo, perdavimo ar atkūrimo aparatūra; magnetinės duomenų laikmenos, įrašų diskai; prekybos automatai ir monetinių aparatų mechanizmai; kasos aparatai, skaičiavimo mašinos, duomenų dorojimo įrenginiai ir kompiuteriai; gesintuvai“;

– 10 klasė: „Chirurginė, medicininė, odontologijos ir veterinarijos aparatūra ir instrumentai, galūnės, dirbtinės akys ir dirbtiniai dantys; ortopedijos gaminiai; žaizdų siuvimo medžiagos“;

– 11 klasė: „Apšvietimo, šildymo, garų gamybos, valgio virimo, šaldymo, džiovinimo, vėdinimo, vandens tiekimo ir sanitariniai įrenginiai“;

– 12 klasė:„Transporto priemonės; sausumos, vandens ir oro susisiekimo priemonės“;

– 13 klasė: „Šaunamieji ginklai; šaudmenys ir sviediniai; sprogmenys; fejerverkai“;

– 14 klasė: „Taurieji metalai ir lydiniai iš jų bei iš jų pagamintos ar jais padengtos prekės (priskirtos prie 14 klasės); juvelyriniai dirbiniai, brangakmeniai; laikrodžiai ir laikmačiai“;

– 15 klasė: „Muzikos instrumentai“

– 16 klasė: „Popierius, kartonas ir jų gaminiai, priskirti prie 16 klasės; spaudiniai; įrišimo medžiagos; fotonuotraukos; raštinės reikmenys; lipniosios medžiagos [klijai] raštinės ar buities reikmėms; dailininkų reikmenys; teptukai; rašomosios mašinėlės ir biuro reikmenys (išskyrus baldus); mokomoji medžiaga ir vaizdinės priemonės (išskyrus aparatūrą); plastikinės pakavimo medžiagos (priskirtos prie 16 klasės); lošiamosios kortos, šriftai; klišės“;

– 17 klasė: „Kaučiukas, gutaperčia, guma, asbestas, žėrutis ir jų gaminiai, priskirti prie 17 klasės; plastikų pusgaminiai; užpildai, sandarinimo ir izoliacinės medžiagos; ne metaliniai lankstieji vamzdžiai“;

– 18 klasė: „Oda ir jos imitacijos, šiai klasei priskirti gaminiai iš šių medžiagų; gyvūnų odos, lagaminai, kelioniniai krepšiai; skėčiai, saulės skėčiai ir lazdos; rimbai, botagai, pakinktai ir balnojimo reikmenys“;

– 19 klasė: „Ne metalinės statybinės medžiagos; ne metaliniai statybiniai standieji vamzdžiai; asfaltas, derva ir bitumas; kilnojamosios ne metalinės konstrukcijos; ne metaliniai paminklai“;

– 20 klasė: „Baldai, veidrodžiai, paveikslų rėmai; prekės (priskirtos prie 20 klasės) iš medienos, kamščio, nendrių, vytelių, ragų, kaulų, ilčių, banginių ūsų, kriauklių, gintaro, perlamutro, jūros putos ir visų šių medžiagų pakaitalų arba iš plastiko“;

– 21 klasė: „Prie šios klasės priskirti įrenginiai ir buitiniai ir virtuvės indai (ne brangiųjų metalų ir jais nepadengti); šukos ir kempinės; šepečiai (išskyrus teptukus); šepečių medžiagos; valymo reikmenys; metaliniai raizginiai šveistukai; neapdirbtas arba iš dalies apdirbtas stiklas (išskyrus statybinį); stiklo, porceliano ir keramikos gaminiai, priskirti prie šios klasės;

– 22 klasė: „Lynai, virvelės, tinklai, palapinės, brezentas, burės, maišai (priskirti šiai klasei); kamšymo medžiagos (ne gumos, plastiko, popieriaus ar kartono); tekstilinio pluošto žaliava“;

– 23 klasė: „Siūlai (tekstilės reikmėms)“;

– 24 klasė: „Audiniai ir tekstilės prekės, priskirti prie 24 klasės; lovatiesės ir patalynė“;

– 25 klasė: „Drabužiai, avalynė, galvos apdangalai“;

– 26 klasė: „Nėriniai, siuvinėti gaminiai, kaspinai, juostos; sagos, kabliukai, kilputės, smeigtukai, adatos; dirbtinės gėlės“;

– 27 klasė: „Kilimai, kilimėliai, patiesalai, linoleumas ir kitos grindų dangos; ne tekstilinės sienų dangos“;

– 28 klasė: „Žaidimai ir žaislai; gimnastikos ir sporto reikmenys, priskirti prie šios klasės; Kalėdų eglučių papuošalai“;

– 29 klasė: „Mėsa, žuvis, paukštiena ir žvėriena; mėsos ekstraktai; konservuoti, džiovinti, virti ir kepti vaisiai ir daržovės; drebučiai, uogienės, kompotai; kiaušiniai, pienas ir pieno produktai; maistiniai aliejai ir riebalai“;

– 30 klasė: „Kava, arbata, kakava, cukrus, ryžiai, tapijoka, sago kruopos, kavos pakaitalai; miltai ir grūdų produktai, duona, kepiniai ir konditerijos gaminiai, valgomieji ledai; medus, sirupai; mielės, kepimo milteliai; druska, garstyčios; actas, padažai; prieskoniai, ledas“;

– 31 klasė: „Žemės ūkio, sodo, miško produktai, nepriskirti prie kitų klasių, ir grūdai; gyvi gyvūnai; švieži vaisiai ir daržovės; sėklos, natūralūs augalai ir gėlės; pašarai, salyklas“;

– 32 klasė: „Alus; mineralinis ir gazuotas vanduo ir kiti nealkoholiniai gėrimai; vaisių gėrimai ir vaisių sultys; sirupai ir kiti gėrimų gaminimo preparatai“;

– 33 klasė: „Alkoholiniai gėrimai (išskyrus alų)“;

– 34 klasė: „Tabakas; rūkymo reikmenys; degtukai“;

– 35 klasė: „Reklama“;

– 39 klasė: „Vežimas; prekių pakavimas ir sandėliavimas“;

– 40 klasė: „Medžiagų apdirbimas ir apdorojimas; pakuočių pakartotinas panaudojimas“;

– 42 klasė: „Atliekų šalinimas; duomenų dorojimo kompiuterių programų kūrimas“.

4 Ginčijamo prekių ženklo naudojimą reglamentuojančių taisyklių, pateiktų su paraiška įregistruoti, 6 punkte, be kita ko, nurodyta, kad ginčijamas prekių ženklas yra sukurtas „siekiant, kad vartotojai ir prekybininkai galėtų atpažinti dvejopai sistemai priklausančias pakuotes, dėl kurių buvo nustatytas mokestis sistemai finansuoti, ir supakuotas prekes bei jas atskiri nuo kitų pakuočių ir prekių <…>“.

5 1999 m. liepos 19 d. ginčijamas prekių ženklas buvo įregistruotas kaip Europos Sąjungos kolektyvinis prekių ženklas Nr. 298273 prekėms ir paslaugoms, nurodytoms šio sprendimo 3 punkte.

6 2006 m. rugsėjo 25 d. ir 2016 m. gegužės 17 d. ginčijamo prekių ženklo registracija buvo atnaujinta.

7 2012 m. lapkričio 2 d. *Halston Properties, s. r. o.*, kita procedūros EUIPO šalis, pateikė prašymą panaikinti ginčijamo prekių ženklo registraciją, remdamasi Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punktu (dabar – Reglamento 2017/1001 58 straipsnio 1 dalies a punktas), motyvuodama tuo, kad šis prekių ženklas nebuvo iš tikrųjų naudojamas prekėms, kurioms jis buvo įregistruotas. Prašymas pateiktas dėl visų 1–34 klasėse esančių prekių, nurodytų šio sprendimo 3 punkte. Ginčijamu prekių ženklu žymimos paslaugos nebuvo ginčijamos.

8 Ieškovė pateikė daug dokumentų, susijusių su ginčijamo prekių ženklo naudojimu. Tarp tokių dokumentų, be kita ko, yra įvairios licencijų sutartys ir kiti dokumentai, nurodantys ginčijamo prekių ženklo naudojimą ant pakuočių.

9 2015 m. gegužės 26 d. sprendimu EUIPO anuliavimo skyrius iš dalies patenkino prašymą panaikinti registraciją ir pripažino, kad nuo 2012 m. lapkričio 2 d. ieškovė neteko savo teisių, susijusių su tam tikromis prekėmis (toliau – ginčijamos prekės), t. y. visomis 1–34 klasių prekėmis, nurodytomis šio sprendimo 3 punkte, išskyrus:

– 6 klasė: „Metalinės pakuotės, priskirtos prie 6 klasės“;

– 16 klasė: „Popierinės ir kartoninės pakuotės, priskirtos prie 16 klasės; plastikinės pakavimo medžiagos, priskirtos prie 16 klasės“;

– 17 klasė: „Gumos pakuotės, gutaperčia, trintukai, asbestas, žėrutis, priskirti prie 17 klasės“;

– 18 klasė: „Odinės ir dirbtinės odos pakuotės, priskirtos prie 18 klasės“;

– 20 klasė: „Medienos, kamščiamedžio, meldų, vytelių pakuotės ir pakuotės iš šių medžiagų pakaitalų ar plastiko medžiagų, priskirtų prie 20 klasės“;

– 21 klasė: „Pakavimo talpyklos, skirtos namams arba virtuvėms (ne iš brangiųjų metalų ir jais nepadengtos); pakuotės iš stiklo, porceliano ir fajanso, priskirtos prie 21 klasės“;

– 22 klasė: „Pakuotės, priskiriamos prie 22 klasės“;

– 24 klasė: „Pakuotės iš audinių, priskiriamos prie 24 klasės“.

10 2015 m. liepos 8 d. remdamasi Reglamento Nr. 207/2009 58–64 straipsniais (dabar – Reglamento 2017/1001 66–71 straipsniai) ieškovė pateikė EUIPO apeliaciją dėl Anuliavimo skyriaus sprendimo, kuriuo jos teisės, susijusios su ginčijamomis prekėmis, buvo panaikintos.

11 2017 m. vasario 20 d. sprendimu (byla R 1357/2015-5) (toliau – ginčijamas sprendimas) EUIPO penktoji apeliacinė taryba atmetė apeliaciją. Konkrečiai ji nusprendė, kad ieškovė nepateikė įrodymų, kurie įrodytų, jog ji naudojo ginčijamą prekių ženklą pagal jo pagrindinę funkciją, t. y. tam, kad būtų užtikrinta ginčijamų prekių kilmės tapatybė. Šiuo klausimu ji visų pirma pažymėjo, kad reikia atsižvelgti į tai, kad ginčijamas prekių ženklas yra kolektyvinis prekių ženklas, kuris, kaip toks, buvo naudojamas siekiant užtikrinti juo suteikiamų teisių išlaikymą, jei naudojamas pagal savo funkciją – nurodyti asociacijos narių prekes ir paslaugas. Be to, klausimas, ar ginčijamas prekių ženklas buvo naudojamas kaip kilmės nuoroda juo žymimoms prekėms, turi būti vertinamas atsižvelgiant į

atitinkamos visuomenės, kuri šiuo atveju sieja ginčijamą prekių ženklą su „ekologiniu įmonės elgesiu“ ir suvokia šį prekių ženklą kaip nuorodą, kad žymeniu pažymėtų pakuočių atliekos gali būti surenkamos ir paskui utilizuojamos konteineriuose arba tam specialiai skirtuose maišuose, suvokimą.

12 Apeliacinė taryba pažymėjo: kadangi Europos Sąjungos vidutinis vartotojas ginčijamą prekių ženklą suvokia tik kaip nuorodą, kad taip pažymėtų pakuočių atliekos gali būti surenkamos ir utilizuojamos remiantis tam tikra sistema, ginčijamas prekių ženklas, tokio vartotojo požiūriu, nebuvo naudojamas nurodyti ginčijamų prekių kilmei. Net jeigu atrodo, kad pakuotė ir prekė pardavimo metu atrodo kaip „vienas vienetas“, atitinkamas vartotojas puikiausiai gali atskirti prekių ženklą, kuris nurodo komercinę prekės kilmę, ir prekių ženklą, kuris nurodo, kaip utilizuojamos tuščių ir panaudotų pakuočių atliekos, po to, kai pats vartotojas išvyniojo, sunaudojo ar suvartojo prekę. Prekė, ant kurios pakuotės yra ginčijamas prekių ženklas, niekuo nesiskiria nuo tapačios prekės, ant kurios nėra tokio prekių ženklo, taigi ginčijamas prekių ženklas nenurodo tam tikros prekių kokybės.

13 Be to, Apeliacinės tarybos teigimu, ieškovė neįrodė, kad ginčijamo prekių ženklo naudojimo tikslas buvo sukurti ar išsaugoti ginčijamų prekių realizavimo rinką. Visi pateikti dokumentai dėl ginčijamo prekių ženklo naudojimo yra susiję su pardavimo pakuotėmis.

Šalių reikalavimai

14 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą,

– priteisti iš EUIPO bylinėjimosi išlaidas.

15 EUIPO Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

16 Grįsdama savo ieškinį ieškovė nurodo vienintelį ieškinio pagrindą, susijusį su Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 1 dalies (dabar – Reglamento 2017/1001 18 straipsnio 1 dalis), siejamos su to paties reglamento 66 straipsniu (dabar – Reglamento 2017/1001 74 straipsnis), pažeidimu.

17 Ieškovė iš esmės teigia, kad dokumentais, kuriuos ji pateikė, įrodomas ne tik komercinis ginčijamo prekių ženklo naudojimas prekių pakuotėms, bet ir supakuotoms ginčijamoms prekėms.

18 Pirma, jos teigimu, EUIPO neatsižvelgė į tai, kad įrodymai dėl naudojimo susiję ne tik su pakuotėmis, parduodamomis atskirai, bet ir su pardavimo pakuotėmis, t. y. su pakuotėmis, kurios parduodant prekę sudaro su ja vieną vienetą. Tai yra pakartotinis prekės žymėjimas ant jos pakuotės, kuris yra plačiai paplitęs ir prie kurio visuomenė yra įpratusi.

19 Antra, ieškovė tvirtina, kad, kaip matyti iš 1995 m. gruodžio 13 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 2868/95, įgyvendinančio Reglamentą Nr. 40/94, 22 taisyklės 4 dalies (dabar – 2018 m. kovo 5 d. Komisijos deleguotojo reglamento (ES) 2018/625, kuriuo papildomas Reglamentas 2017/1001 ir kuriuo panaikinamas Deleguotasis reglamentas (ES) 2017/1430 (OL L 104, 2018, p. 1), 10 straipsnio 4 dalis),

ginčijamo prekių ženklo žymėjimas ant ginčijamų prekių pakuočių yra tiesioginis įrodymas, kad ginčijamas prekių ženklas buvo naudojamas taip, kad būtų išsaugotos teisės. Paprastai visuomenė priskiria ant pakuotės nurodytą žymenį prie prekės, o ne prie jos pakuotės.

20 Trečia, ieškovės teigimu, visuomenė supranta ginčijamą prekių ženklą ne ta prasme, kad atitinkama pakuotė pasižymi tam tikra materialia savybe arba yra kilusi iš konkretaus pakuočių tiekėjo, bet greičiau taip, kaip nustatyta ginčijamo prekių ženklo naudojimą reglamentuojančių taisyklių 6 punkte ir atsižvelgiant į specialią kolektyvinio prekių ženklo funkciją, t. y. kad pakuotė yra atliekų tvarkymo sistemos dalis ir kad ginčijamų prekių gamintojas dalyvauja ieškovės licencijavimo sistemoje. Taip yra juo labiau dėl to, kad ginčijamo prekių ženklo naudotojai yra ne pakuočių tiekėjai, bet supakuotų prekių pardavėjai ir gamintojai.

21 Be to, ieškovė tvirtina, kad ginčijamas prekių ženklas taip pat nurodo tam tikras nematerialias ginčijamų prekių savybes. Iš tiesų ji nurodo, kad nagrinėjamos prekės yra kilusios iš įmonės, kuri investavo lėšų, kad pakuotės būtų šalinamos, kaip apibrėžta 2008 m. lapkričio 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2008/98/EB dėl atliekų ir panaikinančioje kai kurias direktyvas (OL L 312, 2008, p. 3), ir kad šiuo tikslu patirtos išlaidos leidžia užtikrinti tinkamesnį panaudotų pakuočių perdirbimą, išvengti nereikalingų pakavimo išlaidų, palengvinti visuomeninį atliekų šalinimą ir galiausiai – kiek įmanoma apsaugoti aplinką. Idėja, kurią ginčijamas prekių ženklas perteikia ir kurią atitinkama visuomenės dalis suvokia, yra susijusi su konkrečia charakteristika, t. y. įmonės elgesiu. Šiuo požiūriu ginčijamas prekių ženklas išreiškia nematerialią ginčijamų prekių savybę. Vartotojas apsisprendžia ne dėl pačios pakuotės, bet dėl konkretaus produkto pakuotėje, nes tas produktas pagamintas įmonės, kuri investavo į atitinkamo produkto pakuotę, kad ši pakuotė ir šios rūšies pakuotės būtų šalinamos remiantis Direktyva 2008/98.

22 EUIPO ginčija šiuos argumentus.

23 Visų pirma reikia priminti, kad, remiantis Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 1 dalimi, „[j]eigu per penkerius metus nuo įregistravimo savininkas nepradėjo iš tikrųjų naudoti Europos Sąjungos prekių ženklo Sąjungoje juo žymėdamas prekes arba paslaugas, kurioms jis buvo įregistruotas, arba jeigu ženklas nebuvo naudojamas penkerius metus iš eilės, Europos Sąjungos prekių ženklui taikomos šiame reglamente numatytos sankcijos, išskyrus atvejus, kai ženklas nebuvo naudojamas dėl rimtų priežasčių“.

24 Pagal Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punktą Europos Sąjungos prekių ženklo savininko teisės paskelbiamos panaikintomis padavus EUIPO prašymą arba priešieškinį teisių pažeidimo byloje, jeigu penkerius metus iš eilės Europos Sąjungos prekių ženklas iš tikrųjų nebuvo naudojamas Sąjungoje prekėms arba paslaugoms, kurioms jis įregistruotas, žymėti ir nėra rimtų priežasčių jo nenaudoti. Remiantis Reglamento Nr. 207/2009 66 straipsnio 3 dalimi, Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnis taikomas ir kolektyviniams Europos Sąjungos prekių ženklams.

25 Pagal Reglamento Nr. 2868/95 22 taisyklės 3 ir 4 dalis (dabar – Deleguotojo reglamento 2018/625 10 straipsnio 3 ir 4 dalys), kurios yra taikomos panaikinimo procedūroms remiantis to paties reglamento 40 taisyklės 5 dalimi (dabar – Deleguotojo reglamento 2018/625 19 straipsnio 1 dalis), naudojimo įrodymai turi būti susiję su vieta, laiku, apimtimi ir prekių ženklo naudojimo pobūdžiu ir iš esmės apsiriboja tokių įrodymų, kaip pakuotės, etiketės, kainoraščiai, katalogai, sąskaitos faktūros, fotografijos, laikraščių skelbimai ir raštiški pareiškimai, nurodyti Reglamento Nr. 207/2009 78 straipsnio 1 dalies f punkte (dabar – Reglamento 2017/1001 97 straipsnio 1 dalies f punktas), pateikimu.

26 Taigi, kaip matyti iš jurisprudencijos, prekių ženklas naudojamas iš tikrųjų, kai tai daroma pagal jo pagrindinę funkciją – užtikrinti prekių ar paslaugų, kurioms registruotas, kilmės tapatybę šių prekių ir paslaugų realizavimo rinkos sukūrimo ar išsaugojimo tikslais, išskyrus simbolinį naudojimą, kurio vienintelis tikslas – išsaugoti prekių ženklo suteikiamas teises (pagal analogiją žr. 2003 m. kovo 11 d. Sprendimo *Ansul*, C-40/01, EU:C:2003:145, 43 punktą). Šiuo klausimu reikia taip pat patikslinti, kad

tokiu pačiu būdu kolektyvinio Europos Sąjungos prekių ženklo esminė funkcija yra atskirti asociacijos, kuri yra tokio prekių ženklo savininkė, narių prekes ar paslaugas nuo kitų įmonių prekių ar paslaugų (šiuo klausimu žr. 2017 m. rugsėjo 20 d. Sprendimo *The Tea Board / EUIPO*, C-673/15 P–C-676/15 P, EU:C:2017:702, 63 punktą).

27 Vertinant, ar prekių ženklas naudojamas iš tikrųjų, reikia atsižvelgti į visus faktus ir aplinkybes, tinkamus nustatyti jo komercinio naudojimo realumui, ypač jo naudojimo tam tikrame ekonomikos sektoriuje, siekiant išlaikyti ar sukurti prekių ženklo saugomų prekių ar paslaugų rinkos dalį, pagrįstumą, šių prekių ar paslaugų pobūdį, rinkos ypatybes, prekių ženklo naudojimo apimtį ir dažnumą (žr. 2008 m. rugsėjo 10 d. Sprendimo *Boston Scientific / VRDT – Terumo (CAPIO)*, T-325/06, nepaskelbtas Rink., EU:T:2008:338, 30 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

28 Be to, įrodinėjant, jog prekių ženklas buvo naudojamas iš tikrųjų, negalima remtis tikimybėmis ar daryti prielaidų, o turi būti remiamasi konkrečiais ir objektyviais įrodymais, patvirtinančiais, kad atitinkamoje rinkoje prekių ženklas buvo naudojamas iš tikrųjų ir pakankamai (žr. 2009 m. rugsėjo 23 d. Sprendimo *Cohausz / VRDT – Izquierdo Faces (acopat)*, T-409/07, nepaskelbtas Rink., EU:T:2009:354, 36 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Reikia atlikti visapusį vertinimą, kai yra atsižvelgiama į visus susijusius atitinkamos bylos elementus, kuris reiškia tam tikrą veiksnių, į kuriuos atsižvelgta, tarpusavio priklausomybę (žr. 2011 m. sausio 18 d. Sprendimo *Advance Magazine Publishers / VRDT – Capela & Irmãos (VOGUE)*, T-382/08, nepaskelbtas Rink., EU:T:2011:9, 30 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

29 Be to, jei prekių ženklas buvo įregistruotas pakankamai plačiai prekių ar paslaugų kategorijai, kurią būtų galima suskirstyti į kelias savarankiškas pakategores, prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų žymint dalį šių prekių ar paslaugų įrodymas suteikia apsaugą tik vienai ar kelioms pakategorėms, kurioms priklauso prekės ar paslaugos, kurioms žymėti buvo faktiškai naudojamas prekių ženklas (šiuo klausimu žr. 2005 m. liepos 14 d. Sprendimo *Reckitt Benckiser (España) / VRDT – Aladin (ALADIN)*, T-126/03, EU:T:2005:288, 45 punktą ir 2007 m. vasario 13 d. Sprendimo *Mundipharma / VRDT – Altana Pharma (RESPICUR)*, T-256/04, EU:T:2007:46, 23 punktą).

30 Šį ieškinio pagrindą reikia nagrinėti atsižvelgiant būtent į anksčiau nurodytas aplinkybes.

31 Pirmiausia, reikia pažymėti, kad kita procedūros EUIPO šalis pateikė EUIPO prašymą panaikinti registraciją 2012 m. lapkričio 2 d., o penkerių metų laikotarpis, nurodytas Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punkte, tęsėsi nuo 2007 m. lapkričio 2 d. iki 2012 m. lapkričio 1 d. (toliau – atitinkamas laikotarpis).

32 Be to, reikėtų priminti, kad ieškinio dalykas apsiriboja klausimu, ar tinkamas naudojimas, kad būtų išsaugotos ginčijamo prekių ženklo suteikiamos teisės, buvo įrodytas, kiek tai susiję su ginčijamomis prekėmis. Be to, ieškinys nesusijęs su pakuotėmis priskirtomis prie 6, 16, 18, 20–22 ir 24 prekių klasių, dėl kurių ieškovė nebuvo netekusi savo teisių.

33 Kaip teisingai nurodė ieškovė, Apeliacinė taryba neginčija fakto, kad ginčijamas prekių ženklas buvo naudojamas iš tikrųjų kaip kolektyvinis prekių ženklas daugelyje Sąjungos valstybių narių ant įvairių prekių pakuočių. Atsižvelgiant į tai, kad pagal šio sprendimo 29 punkte nurodytą jurisprudenciją ginčijamo prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų įrodymai, susiję su kai kuriais iš šių produktų, suteikia apsaugą tik prekių pakategorei (-ėms), kurioms Europos Sąjungos prekių ženklas buvo iš tikrųjų naudojamas, kyla klausimas, ar, kaip teigia ieškovė, ginčijamo prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų įrodymai ant pakuočių yra taip pat naudojimo iš tikrųjų įrodymai dėl pačių supakuotų prekių.

34 Šiuo klausimu ginčijamo sprendimo 31 punkte Apeliacinė taryba nurodė, kad naudojimas, kuriuo gali būti užtikrinamas teisių išlaikymas, gali būti įrodytas pateikiant pakuotes remiantis Reglamento Nr. 2868/95 22 taisyklės 4 dalimi. Vis dėlto ji teisingai konstatavo, kad tai neatleidžia ieškovės nuo pareigos įrodyti, kad ginčijamo prekių ženklo naudojimas ant pakuočių taip pat yra aiškiai suprantamas atitinkamos visuomenės kaip prekių ženklo naudojimas ginčijamoms prekėms.

35 Iš tiesų, kad prekių ženklo naudojimas būtų laikomas naudojimu iš tikrųjų, jis turi būti naudojimas, atitinkantis esminę prekių ženklo funkciją – užtikrinti vartotojui ar galutiniam naudotojui prekių ženklu pažymėtos prekės ar paslaugos kilmės tapatumą, leidžiant jam aiškiai atskirti šią prekę ar paslaugą nuo kitos kilmės prekių ar paslaugų (pagal analogiją žr. 2003 m. kovo 11 d. Sprendimo *Ansul*, C-40/01, EU:C:2003:145, 36 ir 43 punktus). Vadinasi, prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų vertinimas turi būti grindžiamas atitinkamos visuomenės suvokimu.

36 Nagrinėjamu atveju, pirma, reikia pažymėti, kad Apeliacinė taryba teisingai nusprendė, kad ginčijamos prekės yra iš esmės skirtos plačiajai visuomenei, pavyzdžiui, ploviklių ir kosmetikos priemonių, vaistų, įrankių ir buitinių prietaisų, elektros prietaisų, drabužių, maisto produktų ir gėrimų, būsto apstatymo reikmenų vartotojams, taip pat iš dalies specialių žinių turinčiai visuomenei, pavyzdžiui, žemės ūkio, prekybos ir pramonės specialistams. Antra, Apeliacinė taryba teisingai konstatavo, kad gali būti laikoma, kad tikslinei visuomenei būdingas pastabumo lygis svyruoja nuo normalaus iki aukšto, kiek tai susiję su ginčijamomis prekėmis, kurias sudaro, viena vertus, vartojimo prekės ir kasdien naudojami objektai, ir, kita vertus, prekės, kurių įsigijimas susijęs su didelėmis išlaidomis arba kurios gali lemti svarbias ekonomines, ekologines pasekmes ir pasekmes sveikatai, pavyzdžiui, cheminės priemonės, pramoniniai aliejai, tepalai, medienos konservantai, dezinfekcijos priemonės, vaistai, staklės, medicinos produktai ir transporto priemonės. Be to, reikėtų pažymėti, kad bet kuriuo atveju šalys neginčija Apeliacinės tarybos pateikto atitinkamos visuomenės apibrėžimo ir teiginių, susijusių su jos pastabumo laipsniu.

37 Atsižvelgdama į atitinkamos visuomenės dalies požiūrį Apeliacinė taryba padarė teisingą išvadą, kad ieškovė neįrodė, jog naudojo ginčijamą prekių ženklą pagal jo pagrindinę funkciją – užtikrinti ginčijamų prekių kilmės tapatybę.

38 Apeliacinė taryba, šiuo klausimu remdamasi Bendrojo Teismo išvadomis 2007 m. gegužės 24 d. Sprendime *Duales System Deutschland / Komisija* (T-151/01, EU:T:2007:154, 159 punktas), teisingai konstatavo, kad atitinkama visuomenė identifikuoja ginčijamą prekių ženklą dedamą ant pakuotės kaip nuorodą, jog ši pakuotė gali būti surinkta ir utilizuota pagal tam tikrą sistemą. Iš tiesų, kaip teisingai nurodė Apeliacinė taryba, yra žinoma, ir, be to, įrodyta ieškovės pateiktais dokumentais, kad atitinkama visuomenė yra įpratusi prie ginčijamo prekių ženklo ir jau daugelį metų žino apie pakuočių atliekų utilizavimo sistemas. Kaip nustatė Apeliacinė taryba, remdamasi šiuo klausimu ieškovės pateiktu Vokietijos apklausų instituto tyrimu, 98 % 2003 m. Vokietijoje apklaustų gyventojų žinojo ginčijamą prekių ženklą ir 78 % Vokietijos gyventojų tais pačiais metais laikė ginčijamą prekių ženklą „ženklu, dedamu ant pakuotės, siekiant nurodyti vartotojui, kad tokios pakuotės yra šalinamos atskirai nuo buitinių atliekų dvejopos sistemos surinkimo talpyklose“. Remiantis tais pačiais Apeliacinės tarybos teiginiais, šiuo klausimu nurodant panašios į ieškovę Prancūzijos įmonės *Eco-Emballages* metinę ataskaitą, ginčijamas prekių ženklas 2010 m. buvo nurodytas ant 95 % pakuočių Prancūzijoje ir 75 % Prancūzijos gyventojų, iš kurių 99,2 % rūšiuoja savo pakuočių atliekas, jį žinojo.

39 Ieškovė neginčija Apeliacinės tarybos teiginio, pagal kurį atitinkama visuomenė supranta nagrinėjamą prekių ženklą ta prasme, kad pakuotė yra tinkamos atliekų tvarkymo sistemos dalis. Vis dėlto ji teigia, kad, be šio supratimo, minėta visuomenė galėtų suprasti prekių ženklą taip, kad ginčijamų prekių gamintojas priklauso ieškovės licencijavimo sistemai. Taigi ginčijamu prekių ženklu būtų suponuojama nemateriali ginčijamų prekių savybė, t. y. ekologinis įmonės, gaminančios ar parduodančios ginčijamas prekes, elgesys. Ant pakuočių esantį ginčijamą prekių ženklą visuomenė priskiria prekei, o ne jos pakuotei.

40 Šiuo klausimu visų pirma reikėtų pažymėti, kad ieškovės pastabos yra iš dalies prieštaringos tiek, kiek ji nurodo, pirma, kad atitinkama visuomenė supras ginčijamą prekių ženklą kaip nuorodą į tai, kad pardavimo pakuotė – kaip prekės, sudarančios vieną prekinį vienetą, neatskiriama dalis – yra tinkamos atliekų tvarkymo sistemos dalis, ir, antra, kad atitinkama visuomenė ant pakuočių esantį ginčijamą prekių ženklą priskirs prekei, o ne jos pakuotei.

41 Toliau reikia pažymėti, kad ieškovės pastabos yra nereikšmingos. Tiesa, kad ginčijamu prekių ženklu, atsižvelgiant į jo, kaip kolektyvinio prekių ženklo, funkciją, nurodoma, kad ginčijamų prekių gamintojas ar pardavėjas priklauso ieškovės licencijavimo sistemai, taigi kartu yra informuojama apie tam tikrą ekologinį tokios įmonės elgesį. Vis dėlto, kaip teisingai nusprendė Apeliacinė taryba, atitinkama visuomenė puikiai gali atskirti prekių ženklą, nurodantį prekės komercinę kilmę, ir prekių ženklą, kuris nurodo, kaip utilizuojamos tuščių ir panaudotų pakuočių atliekos, kai pats vartotojas išėmė iš pakuotės, sunaudojo ar suvartojo prekę, net jei pakuotė ir prekė pardavimo metu atrodo kaip „vienas vienetas“. Iš ieškovės pateiktų įrodymų matyti, kad pačios prekės dažnai yra žymimos prekių ženklais, priklausančiais skirtingoms įmonėms.

42 Remiantis tuo darytina išvada, kad ginčijamo prekių ženklo naudojimas kaip kolektyvinio prekių ženklo, kuriuo žymimos asociacijos narių prekės siekiant jas atskirti nuo prekių, kilusių iš šiai asociacijai nepriklausančių įmonių, atitinkamos visuomenės bus suvokiamas kaip su pakuotėmis susijęs naudojimas. Ieškovės iškeltą ir ginčijamam prekių ženklui priskirtą nematerialią savybę, t. y. įmonės ekologinį elgesį dalyvaujant ieškovės licencijavimo sistemoje, atitinkama visuomenė susies su galimybe ekologiškai pašalinti pakuotę, bet ne pačią supakuotą prekę, kuri gali būti netinkama pašalinti ekologiškai, pavyzdžiui, prie 13 klasės priskiriami šaunamieji ginklai.

43 Galiausiai toks vertinimas taip pat patvirtinamas ginčijamo prekių ženklo naudojimą reglamentuojančių taisyklių 6 punkte, kuriuo remiantis ginčijamas prekių ženklas yra sukurtas „siekiant, kad vartotojai ir prekybininkai galėtų atpažinti pakuotes, priklausančias dvejopai sistemai ir dėl kurių buvo nustatytas mokestis šiai sistemai finansuoti, ir supakuotas prekes bei jas atskirti nuo kitų pakuočių ir prekių“. Taigi atitinkama visuomenė suvokia ginčijamą prekių ženklą ne kaip nematerialią ginčijamų prekių savybę, bet kaip nematerialią tokių prekių pakuočių, priklausančių dvejopai sistemai, kurią administruoja ieškovė, savybę.

44 Vadinasi, Apeliacinė taryba teisingai ginčijamo sprendimo 33, 35 ir 37 punktuose konstatavo, kad ieškovė, be kita ko, neįrodė, jog ginčijamo prekių ženklo naudojimo tikslas buvo sukurti arba išsaugoti realizavimo rinką, palyginti su kitais ekonominės veiklos vykdytojais, bent jau kiek tai susiję su ginčijamomis prekėmis. Kadangi prekių ženklas yra žinomas tik kaip nuoroda, kad taip pažymėtų pakuočių atliekos gali būti pašalintos naudojant šalia esančius įrenginius, ginčijamo prekių ženklo buvimas ant pakuotės tiesiog reiškia tai, kad įmonė ir visi kiti ekonominės veiklos vykdytojai elgiasi pagal Direktyvoje 2008/98 nustatytą reikalavimą, kuriuo remiantis pakuočių atliekų utilizavimo pareiga privaloma visoms įmonėms.

45 Priešingai, nei teigia ieškovė, mažai tikėtinu atveju, kai konkurentų pasiūlymai yra identiški ir vartotojas gali apsispręsti remdamasis vien supakuoto produkto pakuotės kokybe, ginčijamu prekių ženklu vis dėlto sukuriama arba išsaugoma ne ginčijamų prekių, o tik jų pakuočių realizavimo rinka, palyginti su kitais ekonominės veiklos vykdytojais.

46 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad ieškovė neįrodė naudojimo iš tikrųjų per atitinkamą laikotarpį, kad būtų užtikrintas ginčijamo prekių ženklo suteikiamų teisių išlaikymas, kiek tai susiję su ginčijamomis prekėmis, todėl vienintelis ieškinio pagrindas turi būti pripažintas nepagrįstu ir atmestas.

47 Vadinasi, ieškinį reikia atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

48 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti bylinėjimosi išlaidas pagal EUIPO pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Priteisti iš *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland GmbH* bylinėjimosi išlaidas.

Kanninen Schwarcz Iliopoulos

Paskelbtas 2018 m. gruodžio 12 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.